

DELFTSCH STUDENTENNIENWEEKBLAD.

ORGAAN VAN DE DELFTSCHE
STUDENTEN FEDERATIE EN VAN
DE CENTRALE COMMISSIE VOOR
— STUDIEBELANGEN —

REDACTEUREN: C. A. BAUDUIN ♦ A. A. STHEEMAN
F. J. M. BOURDREZ ♦ M. H. K. FRANKEN ♦ A. A.
BREVET ♦ MEJ. C. A. A. F. GOEMANS

Dit blad verschijnt des Vrijdags, behalve in de vacantiën. ♦ Begin van den jaargang 1 October. ♦ Abonnement f 5.25 per jaar. Advertentiën 30 cents per regel. ♦ Inzendingen te bezorgen vóór Maandagmiddag 4 uur aan het Redactieadres Koornmarkt 62. UITGAVE EN ADMINISTRATIE: UNIVERSITEITS-BOEKENCENTRALE, HERTOOG GOVERTKADE 8, DELFT GEDRUKT BIJ DE TECHNISCHE BOEKHANDEL & DRUKKERIJ J. WALTMAN JR

DERDE JAARGANG — No. 10. X

WOENSDAG 19 DECEMBER 1923.

Vrijdag 21 December: Almanak uitreiking. Bloemkoolspeech, Kroegjool met attracties (Teirlinck-film enz.)

INHOUD: Redactioneel: Een vlammend protest. — D.S.C.: Van onzen politieken tinnegieter; C. F. Carp †; Aan den politieken tinnegieter en belangstellenden; Hervormingsplannen van het D.S.T.G. — D.V.S.V.: Bestuurssamenstellingen. — Tooneel: Demon. — Boekbespreking: Jaap. — Studiebelen; Bericht C.C.; Prijsvraag Practische Studie. — Grootte Menschenpers. — Ingezonden: Naar aanleiding boekbespreking R. A. J. — T. H.: Tentamens. — Feuilleton: Een zware dag, VI.

REDACTIONEEL.

Het eerstvolgend nummer van dit blad zal verschijnen na de Kerstvacantie.

EEN VLAMMEND PROTEST.

Hoe lang moet dat nog duren? Is er nog rechtvaardigheid? Is het niet genoeg, dat de heele maatschappij kreunt in haar grondvesten? Wordt er niet genoeg geleden? Moet dan alles gaan in valschen schijn?

Reeds drie maanden zuchten wij. Nu niet uit gebrek aan copie, en ook niet, omdat er te weinig abonné's waren. Daaronder hebben we geleden, maar onhoorbaar. Nu is er iets, wat ten hemel schreit, wat schreeuwt om rechtvaardiging, wat hunkert naar openbaring.

Gij allen denkt, dat er een redactie is van het S. W. Gij meent, dat in een ernstige vergadering gewogen worden de talloze stroomingen, die een studentenmaatschappij van tweeduizend zielen op geestelijk gebied beroeren. Maandenlang hebben wij getracht, dit waarachtig te doen worden, ontelbaar zijn onze pogingen geweest licht te doen schijnen in deze zoo onzuivere zaak. Het is ontzettend te beseffen, dat er slechts één man is, die dit alles bestuurt; een dictator, een machtswellusteling, onbarmhartig en toch zonder moed.

Wij drongen op de meest willekeurige tijden binnen in de drukkerij, om op slinksche wijze een zinnetje te doen opnemen, waarin deze daad bekend werd aan de wereld. Het is ons niet mogen gelukken. Steeds werd dit zinnetje geschrapt, steeds bleef deze blaam verborgen, tot dat eindelijk de gelegenheid daar is, om in een vlammend protest, gesproken uit de donkerste diepten van onze verontwaardiging, ons bezwaard gemoed een uitweg te geven.

Dit is het wat wij de wereld in wilden sturen: Naar wij vernemen *)..... Meer hebben we niet op het hart.

DE REDACTIE.

*) De rest der zin gecensureerd. (Hoofdred.)

DELFTSCH STUDENTEN CORPS.

VAN ONZEN POLITIEKEN TINNEGIEETER.

88 mooie meisjes hebben een bezoek gebracht op het Witte Huis, aan President Coolidge. 88 mooie meisjes, zorgvuldig uitgekozen uit nog veel meer mooie meisjes, door niemand meer of minder dan Robert Valentino.

Deze oolijke filmartist was nu met deze 88 mooie meisjes op den doorreis naar New-York, waar ze deel zullen nemen aan een schoonheidsconcours.

President Coolidge heeft dus ondertusschen een goed dagje gehad en wij gelooven graag, dat hij zich met ijver van zijn plicht gekweten heeft. En we gunnen het hem van harte, want zijn baantje lijkt ons wel leuk maar toch ook weer niet zóó.

Waren er in Delft ook maar 88 van zulke mooie meisjes en brachten deze dan ook maar eens een bezoek aan onzen geëerden Senaat. We gelooven, dat men de Senatoren in den dop dan niet meer zoo met een iantaarntje behoefde te zoeken en de president zou bij de overdracht niet over gebrek aan verkiezings- en andere belangstelling behoeven te klagen.

Maar eilacie, die 88 mooie meisjes zijn er nu eenmaal niet en zullen waarschijnlijk wel heel lang op zich laten wachten. En we mogen dus blij zijn dat de nieuwe Senaat andere schoone zaken in het vooruitzicht heeft gesteld, die de arbeid van den Senaat in de komende tijden aantrekkelijk zullen maken.

Er waait een hervormingswind door deze laatste „troonrede”, waarin met groote lijnen de weg wordt aangegeven, dien de Senaat zal trachten te bewandelen. En we zien met belangstelling de verdere ontwikkeling tegemoet van de plannen, die het hoogste college aan het uitbroeden is.

Er is de laatste weken nog iets gebeurd, dat onze belangstelling moet wekken, en wel de uitslag van de verkiezing voor een van de vereenigingsbesturen. We schreven de vorige maal over het interne vereenigingsleven. De denkbeelden die we toen verkondigden zijn niet van vandaag of gisteren en er zijn enkele menschen, die reeds eenigen tijd geleden meer nauwkeurige plannen in deze richting hadden ontworpen.

De verkiezing, welke wij bedoelen, heeft een van deze verlichte menschen de leiding van een belangrijke Corpsvereeniging in handen gegeven, en ook hier kunnen we dus met belangstelling een verdere ontwikkeling verwachten.

Een andere gebeurtenis van de laatste tijden is de hervorming van de Societeit. We willen hierover nog niet veel schrijven, omdat we niet vooruit willen loopen op de belangrijke beslissingen welke naar aanleiding van het bezuinigingsverslag zullen worden genomen.

Eerst als die beslissingen gevallen zijn kunnen we de mogelijkheden overzien, welke het Societeitsleven in zijn nieuwen vorm voor het Corps kan bieden.

We zouden deze week eenige beschouwingen geven over het Corps in zijn geheel, gezien als milieu van Delftsche studenten.

Men begint zich langzamerhand af te vragen of het Corps, als gezelligheidsmilieu alléén, in een behoefte voorziet die algemeen gevoeld wordt. Want het Corps drijft steeds meer in de richting van een gezelligheidsvereeniging zonder meer en dan nog een gezelligheidsvereeniging, die aan zijn leden bijzondere eischen stelt.

Het terugloopen van het ledental heeft velen verontrust, en terecht. We hebben er al vroeger op gewezen, dat de student na den oorlog juist dat gedeelte van zijn inkomen heeft ingeboet, dat hij voor het bevredigen van zijn behoefte aan een eenigszins luxueuze gezelligheid besteden kan. Tot nu toe heeft het Corps daar weinig van gemerkt omdat het groote aantal leden het evenwicht herstelde. Nu dit echter begint terug te loopen wordt het tijd om na te gaan of ook aan het Corpslidmaatschap zelve niet nieuwe en andere waarden moeten worden toegevoegd.

En we komen al gauw tot de conclusie, dat blijkbaar aan het gezelligheidsmilieu alleen geen voldoende waarde meer wordt toegekend.

Het Corps moet naast gezelligheidsbelangen ook andere belangen zien te gaan zoeken waarvan het de behartiging aan zich kan trekken.

En men houde zich hierbij steeds voor oogen dat men in de eerste plaats zal moeten trachten het Corpslidmaatschap meer waarde te geven voor hen, die van een klein inkomen moeten rondkomen.

Verder is de studiehervorming opgedoken als een factor waarmee men ook in de leiding van het Corps rekening zal moeten houden.

Waarom en hoe? Hierover een volgende maal.

C. F. C A R P.
† 5 December 1923.

Het bericht van het ongeval, hem overkomen, met zoo noodlottigen afloop, was voor hen, die het voorrecht hadden hem van meer nabij te kennen, een zeer zware slag.

Hij was een van diegenen in ons Corps, die, eenvoudig en bescheiden als zij zijn, zich niet op den voorgrond wenschen te plaatsen der studentenmaatschappij, doch door hun eerlijke natuur de innerlijke waarde van het Corps verhoogden en onmisbaarder zijn dan door velen wel eens wordt beseft.

Het is te zijner nagedachtenis dat ik hierover eens iets zou willen zeggen, dat ik den laatsten tijd meer dan vroeger heb gevoeld. Mogelijk niet, omdat de omstandigheden anders zijn dan voorheen, doch omdat men over datgene, waarvan men zelve deel uitmaakt zoo moeilijk juist kan oordeelen.

Het is een verschijnsel dat ook elders wordt gevonden, doch daarom niet in minder mate voor ons Corps te betreuren is, dat zij die er leiding geven of zich wanen die te geven, niet altijd de besten, niet steeds de eerlijksten en karaktervolsten zijn.

Door een zekere mate van vlotheid of onderhoudendheid, erger, door een ongegronde eigenwaan, stellen zij zich, bewust of onbewust op den voorgrond en vormen zij, met de meer serieuzen de kern van de studentenmaatschappij, waarom de groote schaar der anderen zich groepeerd en waarnaar door de buitenwereld, — althans door de officieele — het Corps beoordeeld wordt.

Maar het is verre van zeker of die kern tevens wel beteekent het beste deel, ofschoon juist in dezen tijd aan ernstige, eerlijke leiding zoo zeer behoefte bestaat, ja zelfs noodzakelijk is, wil reeds in de naaste toekomst het Corps den plaats behouden, dien het door zijn verleden verdient.

En dan geloof ik, dat het bovenal noodzakelijk is ernaar te streven diegenen te bereiken in ons Corps die de twijfelachtige gave missen de aandacht tot zich te trekken of zich een plaats weten te verschaffen onder de leiders.

Er moeten middelen gevonden worden hen mogelijk te maken den plaats in te nemen waarop zij door hun eigenschappen recht hebben.

Er kan van hen een groote kracht uitgaan, als we voor onszelf eerlijk genoeg zijn om te bekennen dat die kracht bestaat en ons de moeite willen geven haar te vinden, waar zij niet voor het grijpen ligt.

Ons Corps heeft die bescheiden, doch eerlijke krachten nodig, wil het in dezen tijd niet ondergaan aan wat er in de leiding ontbreekt aan kracht, ernst en verantwoordelijkheid.

Carp was een van diegenen die voor allen die hem leerden kennen, minder oppervlakkig dan in den dagelijkschen roes van het studentenleven het geval meest is, een groote plaats innam.

Hij gaf zich zooals hij was. Hij viel aan de groote massa niet op, doch van hem ging naar zijn naaste omgeving meer uit dan men beseffen kon.

Doch nu hij van ons is gegaan voor goed, voelen wij eerst wat hij voor ons was, dat hij een plaats openlaat die door geen ander in te nemen is en dat zijn vriendschap van de mooie herinnering aan onzen studententijd een deel vormt, daarvan niet te scheiden en welke met die herinnering door den tijd niet kan verloren gaan.

Berlijn, December 1923.

P. F. S. OTTEN.

AAN DEN POLITIEKEN TINNEGIETER
EN BELANGSTELLENDEN.

Waarde Tinnegieter, toen Ge Uw artikelen aanving met de aankondiging „Kritiek op het Corps” was ik in gespannen verwachting, wat komen zou. Ik had n.l. het voornemen zelf in een reeks artikelen over het Corps te schrijven, maar meende toen te moeten wachten tot de eerste gevoelige geschilpunten zouden optreden.

Lang konden misschien de lijnen onzer opvattingen parallel blijven, eens zouden ze elkaar natuurlijk snijden. En zoover zijn we dan nu; het moge thans de aanleiding zijn tot een uitvoerige uiteenzetting van opvattingen, die ik en met mij meerderen in denzelfden geest koesteren omtrent de Corpsinstelling.

Dit zal waarschijnlijk niet zijn een even vriendelijke en genogelijke keuvelarij, als waarin Gij Uw motieven hebt gekleed, maar ik zal scherper en misschien minder ontvankelijk voor de meeste grage lezers mijn betoog opbouwen.

Het Corps onder kritiek! Dat is alsof men op een sappig grasveld een stel konijnen zou loslaten. Jan en alleman, of hij zich iets aantrekt van het Corps, en zijn levensloop, of niet, oefent gaarne kritiek op die wijze worden alle hoekjes en details er afgeknabbeld, zoodat ten laatste juist de groote voordeelen en idealen, die nog in ons Corps aanwezig zijn, vernietigd of zonder beteekenis worden.

Zulke kritiek is niets waard. Daarom waardeer ik zoo in U, Tinnegieter, dat gij voorzichtig Uw meening naar voren brengt. Uw betoog behoudt haar beteekenis daardoor. Het worden geen scheldpartijen en Gij gaat niet verder dan Ge waarschijnlijk zoudt kunnen verantwoorden.

Maar het Corps is daarom geen teer beestje meer, dat te gevoelig is voor de steken, die men het toebrengt. Veelmeer is het lui en log geworden, afgestompt om niet meer te reageeren op hetgeen geschreven en gesproken wordt. Dan kan men niet steeds zachthandig blijven. Waarom is de belangstelling voor het D.S.W. zoo geslonken? Niet omdat het blad zich geen moeite geeft, maar de lezers het geschrevene niet meer naar verhouding en waarde weten te schatten.

Aldus onder het motto bescherm de dieren, hoewel niet zacht-handig, zal ik dus over het Corps schrijven, en, in mijn kritiek trachten eerlijk te zijn tegenover het gezelschap en tegenover mijzelf is mijn leus.

Gij zegt Tinnegieter, dat een inzinking van het Corpsleven kwam na het lustrum. Neen, zij bestond reeds eenige jaren, of liever, zij kwam gedurende die jaren naar boven en voert thans hoogtij. Het lustrum laat ik op zichzelf; maar bijv. het vorige jaar weet ik, dat Uw gezegde alsof toen „de warme zon ons Corps nog bescheen” niet geheel juist meer was. Ik zou, oppervlakkig, slechts willen wijzen op de artikelen „Donkere Wolken” over wier strekking en beteekenis ik hier niet verder wil ingaan.

Maar hoe plaatselijk zulk een opvatting als de voorgaande is, heb ik onlangs eerst recht duidelijk gemerkt.

Er zijn werkelijk kringen in het Corps die gezelligheid kennen, gevoel voor humor bezitten; maar reeds het vorige jaar was het aantal leden, dat zijn leventje leefde in Delft, zonder zich een juist beeld te vormen wat zich in dat leventje moest afspelen, aanmerkelijk grooter. De meesten komen en gaan 's avonds op onzen Phoenix zonder een grijntje blijk van levenslust. En moge ook in een bezuinigingsverslag van de Societeit staan, dat het type „eters” niet meer onwelkom mag heeten, zoo zullen zij niet aan onze financiën dan toch aan den geest in de Societeit gevoelige afbreuk doen.

Het Corps is maar een poppenhuis vergeleken bij de groote wereld. Wij spelen in dat poppenhuis als poppen de groote menschen na. Maar ik geloof dat we daar op het oogenblik niet goed meer aan doen. Want afgezien van de eigenschappen van de menschenwereld die momenteel al niet bijster opheffend zijn, mist die wereld belangstelling in verschillende brandende vraagstukken. Er heerscht een lusteloosheid, die in de opkomst der fascistische gedachte haar tegenvoeter ziet.

Er is dikwijls den laatsten tijd opgemerkt: We missen groote mannen op elk gebied. Er zijn geen individuen die ons aangrijpen door mooie gedachten, vindingrijke en scherpzinnige theorieën. Nu staan we voor de vicieuse cirkel: Geen voorbeelden, geen leermeesters met groote gedachten en wij missen de prikkel, om ons op te werken en de wereld blijft in deze futloosheid verzonken.

In ons poppenhuis vinden we iets dergelijks, omdat we veel, zeer veel navolgen van de wereld om ons. We kunnen de analogie nu verder strekken. Neem een uitzondering: Lloyd George. Bij velen wordt hij in groote vereering gehouden en ik meen met recht. Deze man is een genie, in zooverre hij steeds weet te boeien door zijn onuitsprekelijke originaliteit. Zijn scherpe persoonlijkheid en zijn onberekenbare doorzettingskracht hebben hem veel aanhangers in binnen- en buitenland verschaft maar tevens ook gehate vijanden, die nu George's gebreken naar voren brengen om zijn onmiskenbaar succes te

kleinereen. Al het politieke geknoei opzij gesteld — laten we de groote aantrekkelijke figuur niet aan het wankelen brengen, waar hij zoo'n een frisch voorbeeld van strijd- en levenskracht is, die velen den impuls geeft om zich tot een werkelijk individu te vormen. Maar niet alleen de groote Engelsche diplomaat, ook anderen hun groote gaven werden verwoest: Rathenau werd vermoord, Einstein moest vluchten.

Iets dergelijks vinden we bij ons. Die redeloze kritiek, kritiek om der wille der kritiek, op onze „grooten". Zij is fnuikend en beteekent het ondermijnen van de laatste steunpilaren van het gewelf van ons Corpsgebouw.

Een volgend maal zal ik wat meer zeggen over die leermeesters in onze studentengemeenschap en uitleggen welke kritiek ik hier speciaal bedoel. Tevens zal ik gaarne Tinnegieter en belangstellenden van wederwoord dienen.

MEPHISTO.

HERVORMINGSPLANNEN VAN HET D. S. T. G.

De pennevruchten van onzen politieken tinnegieter in het laatst verschenen S. W. zijn een goed aanknoopingspunt in verband met hervormingsplannen, temeer daar dit artikel direct gericht was o.a. tegen het D.S.T.G.

Het moet zonder twijfel den politieken tinnegieter bekend zijn geweest, dat een menigte van ingrijpende hervormingen voor de deur stond, zoo dat dit artikel zeer waarschijnlijk bedoeld is als poging om meer schot in het werk te krijgen.

Hervormingsplannen worden naar voren gebracht door twee-erlei oorzaken. Of de bestaande toestand deugt niet, omdat ze voortdurend in strijd komt met praktische bezwaren, of de vereeniging in zichzelf heeft als zoodanig haar bestaansrecht verloren. Meestal werken deze twee oorzaken samen. Het eerste slaat dus op de vereeniging zelf, het tweede op de band tusschen het doel dezer vereeniging en het doel, waarmee men zich opgeeft als lid van deze vereeniging. Hoe is nu de stand van zaken bij het D.S.T.G.

Ten eerste dan de vereeniging zelf. Het is niet mogelijk de uitvoeringen te bekostigen uit de opbrengst der contributies. Hierbij moet in het oog gehouden worden het feit, dat dit jaar de helft van het aantal eerstejaars werd bereikt van vorige jaren. Dat wil dus zeggen een groote vermindering van inkomsten bij een stabiel bedrag van uitgaven. Wanneer er nu gegronde hoop was, dat de toestand zich binnenkort in gunstigen zin zou wijzigen, dan ware dit deficit misschien op andere wijze te ondervangen, maar er is geen reden een betere toestand binnen korten tijd te verwachten.

Toch is het zeer te betreuren, dat hierdoor gebroken zal moeten worden met een oude goede gewoonte. Een uitvoering te kunnen geven, enkel voor genoodigden is een royaal gebaar en drukt haar stempel op de intimiteit en de gezellige sfeer, welke tot nu toe de uitvoeringen van Tooneel kenmerkten.

Ten tweede is er de verhouding van de vereeniging tot haar leden. Het is volmaakt waar, dat tot nu toe slechts een kleine kring van menschen een werkzaam aandeel in het vereenigingsleven van het D.S.T.G. hebben gehad. De groenencomédie zij hier buiten beschouwing gelaten, omdat dit een uitzonderings-toestand is. Telken jare worden er een groot aantal eerstejaars lid van het D.S.T.G., zeker niet het minst door de belofte, die de groenencomédie in zich houdt. Wat krijgen al die nieuwe leden er voor terug, wat is voor hen een prikkel om na dat eerste jaar nog lid te blijven? Het introduceeren op de uitvoering is een kleine tegemoetkoming, maar wat blijft er over van hun enthousiasme voor het inwendig leven van Tooneel. Ook hierin dient dus verandering te komen.

Nu is het erg gemakkelijk al deze fouten te schuiven op het bestuur. Zeer zeker, van hen moet het initiatief tot handelen uitgaan, maar is het bijna geen dwaasheid hervormingen in te voeren, waar het nergens blijkt, dat men het met de bestaande toestand niet eens is. Wanneer er een jaar eens een minder geslaagde Almanak uitkomt, dan is dat volgens velen de fout van de Redactie. Maar zij kunnen het toch niet helpen, dat de leden zich niet de minste moeite getroosten, en gelaten de voortbrengselen van anderen afwachten. De geringe belangstelling voor al deze dingen is een kwaad, dat niet alleen een vereeniging als het D.S.T.G. ondermijnt, maar zich ook ten opzichte van het Corps geducht doet gevoelen, en indien hierin geen verandering komt, gaan we een somberen tijd tegemoet.

Welke veranderingen stelt het D.S.T.G. zich nu voor om van zijn kant de belangstelling te doen groeien?

Ten eerste door de mogelijkheid te openen, dat alle leden van Tooneel, zoover dit mogelijk is, mede te laten spelen en wel als volgt.

Elk jaar worden twee uitvoeringen gegeven, één voor de Kerstvacantie en één in Maart. De eerste uitvoering wordt gevuld door één-acters, te spelen door hen, die nog nooit of zeer zelden tooneel gespeeld hebben. De tweede uitvoering heeft op haar programma één belangrijk stuk, dat wordt gespeeld door hen, die naar het oordeel van den regisseur of van het bestuur hertoe in aanmerking komen. De Tooneelavond voor de Kerstvacanties is toegankelijk voor introducés en zal wat dit betreft

de oude mos handhaven; de groote uitvoering in Maart moet echter door entrées mogelijk gemaakt worden.

Door deze twee uitvoeringen per jaar is den weg geopend: 1e. Voor grootere belangstelling der leden voor het innerlijke leven van het D.S.T.G.; 2e. voor een goede bezetting der rollen, omdat hiervoor in aanmerking komen, zoowel degenen die in November speelden, als wel zij, die reeds in vroeger dagen meewerkten op een uitvoering; 3e. voor een gezonden finantieelen basis van het D.S.T.G.

Verder zal getracht worden meer contact te krijgen met de beroepstooneelwereld, zoodat het D.S.T.G. bij een uitvoering niet alleen een goed stuk zal opvoeren, maar ook, dat dit stuk ook voor de niet-studentenwereld van eenig belang is. Misschien ook zal het wenschelijk zijn lezingen te arrangeeren, waarbij urgente kwesties het tooneel betreffende, zullen worden behandeld.

Toch zullen al deze pogingen schipbreuk leiden, wanneer zij niet worden ondersteund door de leden. Een nieuw systeem brengt geen verandering, tenzij de menschen zelf veranderen.

Het is niet mogelijk reeds dit seizoen te beginnen met twee voorstellingen, daartoe is de tijd te ver gevorderd, terwijl bovendien de kas van het D.S.T.G. het nog niet toelaat een uitvoering te geven voor introducés.

Daarom is het eerste noodzakelijkheid, dat in Maart een goed stuk wordt gespeeld, zoodat de finantiën op dergelijke wijze gesterkt zijn, dat de opvoering van November 1924 mogelijk wordt. Een grooter ledental zou deze mogelijkheid zeer vergrooten, en het is te hopen, dat het vertrouwen in deze hervormingsplannen tot uiting komt in een groot aantal nieuwe leden.

Tenslotte nog enkele opmerkingen over het dilettanttooneel in het algemeen, om hiermede aan te toonen het groote belang van het D.S.T.G. ten opzichte van het tooneelleven.

Waar het langzamerhand een voldongen feit is, dat het beroepstooneel in de verdrukking geraakt, waar de menschen hoe langer hoe meer een bioscoop prefereeren boven den schouwburg, daar is het gewenscht te onderzoeken welke weg het tooneel heeft in te slaan om opnieuw contact te zoeken met de buitenwereld. Voor beroepsspelers is een dergelijk experiment vrijwel onmogelijk door het groote risico, wat aan een dergelijk pogen verbonden is.

Dit nu is de taak van de studententoonelgezelschappen. Hier zij slechts verwezen naar het Lustrumspel op de Markt, door beroepstooneelspelers betiteld als een „cultureele daad". Wat op de Markt gebeurde was een experiment, een poging om het tooneel te vervormen tot nieuwe mogelijkheid. Dit had geen beroepsvereeniging kunnen volvoeren, deze taak was weggelegd voor dilettanten.

Het zou dwaasheid zijn op 't oogenblik stukken van Shakespeare, b.v. Hamlet e.d. op te voeren. Maar als er in ons land nog nooit een Shakespearstuk was gegeven, dan lag het op onzen weg dit te probeeren. Wij kunnen ons niet meten met beroepsspelers, daarvoor missen we te veel, maar wij kunnen een nieuwe gedachte wel ten uitvoer brengen, omdat wij staan vrij en onafhankelijk en omdat wij zijn jonge menschen, die een nieuwe richting kunnen aanvoelen.

Het is gevaarlijk als dilettant te grijpen naar dingen, die hooger liggen, het is nog veel gevaarlijker, als dilettant onmachtig verder te sukkelen langs de afgetrapte banen in angst en beven voor iets, wat aan grondige kritiek kan worden blootgesteld. Een vereeniging door deze geest beziel is ten doode opgeschreven.

Mogen deze hervormingsplannen een stap zijn in de goede richting, welke leidt naar het hooge doel, welke ten grondslag ligt aan het D.S.T.G.

HET BESTUUR.

D. V. S. V.

Het Bestuur der Tooneelvereeniging L.U.S. heeft zich als volgt samengesteld:

Mej. N. Lombert, Presidente.
Mej. S. v. Gernerden, Secretaresse.
Mej. I. v. Vliet, Penningmeesteresse.

Het Bestuur der Muziekvereeniging Sjoew als volgt:

Mej. G. v. Rhee, Presidente.
Mej. T. Hoog, Secretaresse.
Mej. D. R. E. v. d. Moer, Penningmeesteresse.

Het Bestuur der Vereeniging Lucullus als volgt:

Mej. I. J. v. d. Ploeg, Presidente.
Mej. H. Brandsma, Secretaresse.
Mej. W. Corbeau, Penningmeesteresse.

De bestuurssamenstellingen zijn hiermee voor 't komend seizoen afgehoopen.

TOONEEL.

Demon, van Fabricius, in de Princesse Schouwburg.

Daar heb je er nu één, een echt degelijk Hollandsch stuk, dat zoo verdrukt werd door geïmporteerde werken op toneelgebied, waarover zoo werd geschreeuwd en gejammerd en dat heele vergaderingen van letterkundigen in heilige verontwaardiging deed ontsteken. 't Is bar en boos.

Een Hollandsch stuk, geschreven door iemand van naam; met het eerste alleen gemeen hebbend, dat 't burgerlijk is, en met het tweede zonder welke verwantschap dan ook.

De titel voorspelt veel. Je stelt je voor een avond, waarin je prettig in de rats zit, je denkt aan Dostojewski, desnoods aan H. H. Ewers en je wordt getraceerd op een oud afgezaagd onderwerp, dat niets met demonen te maken heeft, doorspekt met trucjes en groote effecten, zóó erg, dat je eens even bij jezelf informeert — meestal is het zoo leeg, dat je buurman aan de andere kant van de zaal zit — of je niet toevallig in een bioscoop terecht bent gekomen, waarin een onvervalschte Paramount draait. Alleen de stem van den souffleur brengt je weer tot de werkelijkheid terug.

Het begint al dadelijk als een film. Een decor, waarvan dienstbode's, die den heelen dag zitten in een kaal naar keukentje, een hoogen dunk hebben. Het moet decadent verbeelden. Maar, meneer Fabricius — ook van die inrichting van het toneel heeft

hij de schuld op zich genomen — zulke lapjes heeft elk meisje op haar kamertje, en dat trucje van dat groene en roode lampje is rechtstreeks genomen uit een film.

En dan het gegeven. Een man slingerend tuschen de reine oogen van een blond meisje en de vlamkarbonkels van een furie, of te wel tuschen een gewoon burgerlijk huwelijk en een slip-pertje. De laatste gaat met de eer strijken, maar vanwege de moraal maakt hij zich maar van kant. Dit is de frissche ondergrond van het toneelspel in drie bedrijven en de rest wordt aangevuld door moraalpreekjes van Fabricius en mopjes van Cor Ruys, die dit stuk, volgens zijn spel, heel erg vervelend vindt.

De hoofdpersoon noemt zich demonisch. In werkelijkheid is hij de geïncarneerde degelijkheid, die zich in alle burgerlijke eigenwaan verbeeldt decadent te zijn. Bovendien werd deze rol gespeeld door Nico de Jong.

De rest is naar en bovenmate onbeduidend; alleen de dames maakten hun rollen tenminste aannemelijk.

Een ding is jammer. Wat doet in hemelsnaam Tilly Lus in dit gezelschap. Of al die anderen zich aan dergelijke prulstukjes bezondigen is niet zoo erg, maar het doet me altijd even onaangenaam aan, wanneer zij daar in alle eenvoud haar mooie rustige spel speelt temidden van een troepje actueele menschen, die een stukje opvoeren. F.

(Zie verder Tweede Blad).

ADVERTENTIËN.

JOH. A. LOMMERS (6) **MOLSLAAN 133. ♦♦ TELEFOON 729.**
Ook voor uw **Bindwerk** het adres.

Repeteeren Waterstaatsrecht. (4)

Adres W. H. VAN ULSEN, Fabritiusstraat 14, Delft.

Diploma's van Lidmaatschap
D. S. C.

De diploma's voor de nieuwe Corpsleden worden dezer dagen rondgebracht en kunnen, wanneer spoedigst ter omlijsting gegeven, nog vóór de Kerstvacantie gereed zijn.

TECHNISCHE BOEKHANDEL J. WALTMAN JR.
Afd. TEEKENBEHOEFTE. ♦ BINNENWATERSLOOT 33.

„AU FIGARO”
G. KIELA ♦ KAPPER,
OUDE DELFT 166,
schuin tegenover „Huis Lambert van Meerten”.

Lotion Fougère Royal Houbiqant
— f 3,75 — (10)

F. OOSTERHOFF
≡ ANTIQUITEITEN ≡
VOORSTRAAT 43 - DELFT

15

IK ALLEEN

betaal de hoogste prijzen voor **gedragen**
Heerenkleeding, enz. (10)

S. BINO, Gedempte Gracht 60,
Telef. Haag 5499. **DEN HAAG.**
Dagelijks per briefkaart aan huis te ontbieden.

BEZOEKT **Café-Restaurant**
DE KROON (10)

Hertog Govertkade ♦ DELFT ♦ Telefoon No. 1061
Prima consumptie. - Billijk tarief.

TECHN. BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR.
Binnenwatersloot 33 - 35.

Extra aanbieding

van een voorraad Albert Nestler Rekenlinialen
No. 23, systeem „Rietz” 25 c.M. lang à f 7,50.

ZO LANG DE VOORRAAD STREKT.

TEVENS VOORRADIG:

Rekenlinialen Faber „Elektra” en
Dennert & Pape „Rietz”.

Het zoo gunstig bekend staande **zwaar**
radeervast Teekenpapier van Carl Schleicher
& Schüll is weder in groote voorraad aanwezig

TWEEDE BLAD

BEHOORENDE BIJ HET DELFTSCH STUDENTEN
WEEKBLAD VAN WOENSDAG 19 DECEMBER 1923.

BOEKBESPREKING.

Jaap, door Jac. van Looy. Uitgegeven bij L. L. van Looy, Amsterdam.

Een boek van Van Looy is altijd de moeite waard, en vooral „Feesten” en „Jaapje” hebben een groot succes gehad. Bij veel schrijvers is een teekening van een milieu of een persoon heel vaak hinderlijk in den loop der gebeurtenissen. Deze rubriek behoort dan ook tot datgene, wat wij modernelingen overslaan, omdat dergelijke realistische uitbeeldingen ons heel weinig interesseeren. Wanneer iemand zijn toevlucht moet nemen tot zulke middelen om een verhaal leeswaardig te maken, dan toont hij hiermee aan niet in staat te zijn een figuur in zijn boek uit zijn daden of denken op te bouwen. Heel anders is dit bij Van Looy. Een beschrijving is bij hem altijd een rustpunt, van waaruit hij opnieuw begint, een samenvatten van impressies. Op zichzelf is dit meestal reeds een fijn stukje proza, maar bovendien versterkt dit het verhaal, omdat dit bekeken werd vanuit de hoofdpersoon zelf en niet komt uit het brein van den schrijver.

„Jaapje” verscheen in een tijd, dat de markt overstromd werd met boeken, die allemaal handelden over kinderen, hun gevoelsleven en hun wenschen. Meestal waren deze sentimenteel, omdat de stof zich er zeer gemakkelijk toe leende; het „onbegrepen kind” werd uitgebuit en heel vaak werd je kwaad om jezelf, omdat daar weer zoo'n schrijver misbruik maakte van een zekere gevoeligheid in jezelf. Daarom was „Jaapje” zoo'n uitkomst. Hier was geen plaats voor overgevoeligheid, hier ging het niet om een knobelend oud manneke van nog geen tien jaar, hier was een frisch boek, een mooi boek, waarin de tragiek niet lag in het niet begrepen worden. De stijl was sterk, de typeering vol kleur en het geheel een werk, dat door al deze kwaliteiten een belangrijke plaats inneemt in onze literatuur.

En nu ligt hier het vervolg. Jaapje komt in aanraking met de maatschappij.

Ook dit werk van Van Looy is een aanwinst. En toch geloof ik, dat het beter was geweest, als Jaapje maar dood was gegaan. Zoo zuiver, zoo sterk was geen tweede boek te schrijven. Onwillekeurig vergelijk je de twee boeken, iets wat hier ten nadeele van Jaap uitvalt. Wanneer het een anderen titel had gehad en niets gemeen had met „Jaapje”, dan eerst zou het mogelijk zijn een zuiver oordeel over dit boek te kunnen vormen.

Niet, dat dit boek niet knap geschreven is, maar 't is Jaapje niet meer. Het is een andere jongen, die hetzelfde leven meemaakt als Jaapje, het is geen ontwikkeling van het kind.

Toch is ook dit boek alleszins de moeite waard. De drukkerij, het avondje bij de „Baas”, de scènetjes bij den schilder, overal is het boek vol van kleine scherpe teekeningetjes, soms geestig, soms wat wrang, maar altijd raak.

Alleen Jaap zelf blijft onveranderd. Waarom doet hij die

grootte daad? Hoe neemt hij al dat groote-menschgedoe in zich op?

Maar misschien is het verhaal nog niet uit. Misschien komt er nog een vervolg, waarin Jaapje zich bewust wordt van al dat wonderlijke gedoe om zich heen, dat den naam heeft van „maatschappij”. Het zou werkelijk jammer zijn, want onze letteren hebben op dit gebied nog zoo weinig goeds voortgebracht.

Ten slotte nog een kleine opmerking. De stijl is stroef en vaak verwrongen. Waarom b.v. te schrijven op blz. 266: „De hemel hooger leek en . . .” inplaats van: „de hemel leek hooger”, of dit op blz. 170: „En Baas, meteen naar werk toegaande, zijlings had moeten lachen.” Zooiets stoot in het lezen, temeer, daar de inhoud van den zin een dergelijke aandacht niet rechtvaardigen.

Toch is dit boek een prettig bezit, vooral ook om de groote belofte, die het inhoudt. F.

STUDIEBELANGEN.

De Centrale Commissie ontving van den Rector-Magnificus het volgende schrijven:

Hiermee heb ik de eer U te berichten, dat bij den Senaat bericht is ingekomen, dat een wijziging van het betreffende Kon. Besluit inzake de nieuwe examenregeling aan deze Hoogeschool, zooals door den Senaat is voorgesteld geworden, zal worden bevorderd.

Bedoelde wijziging luidt:

„De gelegenheid, om het propaedeutisch examen voor aanstaande civiel-ingenieurs, werktuigkundig-ingenieurs, scheeps-„bouwkundig-ingenieurs, electrotechnisch-ingenieurs en scheikundig-ingenieurs in drie gedeelten af te leggen (zooals zulks „in de Ministerieele beschikking van den 3en Februari 1908, „No. 357, Afd. H.M.O., was geregeld), blijft voor hen, die vóór „September 1923 aan de Technische Hoogeschool waren ingeschreven, geopend vóór en na de Zomervacantie van 1924.”

CIVIEL EN BOUWKUNDIG STUDENTENGEZELSCHAP „PRACTISCHE STUDIE”.

Prijsvraag, uit te schrijven door het Civiel- en Bouwkundig Studentengezelschap „Practische Studie” te Delft ter gelegenheid van het Vide Lustrum op 13 Februari a.s., en welke opengesteld is voor alle gewone leden van dit Gezelschap.

Gevraagd:

1e. Een ontwerp voor een diploma van eere-lidmaatschap, afmetingen 20 × 30 c.M. en waarop de volgende tekst: Diploma van Eere-lidmaatschap van het Civiel- en Bouwkundig Studentengezelschap „Practische Studie” te Delft, uitgereikt aan Delft. (Mede een ruimte open te laten voor de namen van 7 Bestuursleden). Het ontwerp te maken op 1½ maal de ware grootte, dus kaartgrootte: 30 × 45 c.M.

2e. Een ontwerp voor een lidmaatschapskaart, afmetingen 10 × 15 c.M., en waarop de volgende tekst: Civiel- en Bouw-

Mevr. Meertens (bewogen). Ja. Wat was hij oud geworden en heelemaal grijs. Lizzy, waarom heb je nu dat verleden jaar niet verteld, toen je bij hem bent geweest.

Lizzy. Ik heb het U verteld, mama, maar U wilde er niet van weten. U heeft toen gezegd, dat we sterk moesten zijn tegenover onze zwakheden. . . .

Mevr. Meertens. Ja, dat meen ik ook nu nog. Lizzy, denk er aan, dat medelijden de liefde doodt en. . . .

Lizzy. Hè toe, vertelt U verder.

Mevr. Meertens. Hij schrok erg en ik zag, dat hij om wilde draaien. Wie doet dat nu toch Lizzy, stel je voor, na dat we elkaar in zoo'n tijd niet gezien hadden.

Lizzy. Dat heeft hij gedaan, omdat hij zoo door en door goed is. . . .

Mevr. Meertens. Laat dat nu maar aan mij ter beoordeeling over. Ik sprak hem dan aan en toen vertelde hij, dat hij vanmiddag hier wilde komen (zenuwachtig). Waarom nu vanmiddag. Wat moet ik doen? Ik ben heelemaal onvoorbereid.

Lizzy. Arm vadertje.

Mevr. Meertens. Ja ik weet het wel, jij staat heelemaal aan zijn kant en 't kan je niets schelen, hoe moeilijk ik het heb. Je bent te overgevoelig: een fout, die je van je vader hebt mee gekregen. Bovendien, je hoeft niet dadelijk partij voor hem te trekken, want ik heb je een goeie opvoeding gegeven, ik heb je voor een meisje althans zeer onafhankelijk gemaakt, ik. . . .

Lizzy. En toch houd ik ook wel een klein beetje van hem. Toe helpt U hem vanmiddag een beetje op streek. We zouden het met ons drietjes zoo gezellig kunnen hebben En eigenlijk houdt U toch ook heel veel van hem. Ja, mammatje ik heb wel gezien, hoe zenuwachtig U was, als ik van hem terug kwam.

Mevr. Meertens. Lizzy, maar Lizzy toch. (Bewogen). Ja het is wel zoo, wat je zegt. (Flink). Maar een overhaast besluit heeft menigeen berouwd. Het is waar. Ik heb een moeilijken tijd gehad met jou, nu ik maak je er geen verwijt van, maar er

EEN ZWARE DAG

Blijspel in 2 bedrijven.

VI.

Tweede Acte. 1ste Scène. (Mevr. Meertens. Lizzy).

(Kamer bij Mevr. Meertens. Quasi artistiek. Oude sjaal als tafelkleed; reproducties van v. Gogh, antiek, zoet kleurige kleedjes.)

Mevr. Meertens (ruimt koffietafel op). Oh Lizzy, ik zie er toch zoo ontzettend tegen op. Ik weet werkelijk niet, hoe dat moet gaan.

Lizzy. Blijft U vooral kalm. Vertelt U nu eens rustig, wat er gebeurd is.

Mevr. Meertens. Ja. Ik ging dan naar de kapper. Daar waren verschrikkelijk veel mensen, en de juffrouw, je weet wel, die altijd zoo weinig zegt en je zoo prettig helpt, was ziek. Het duurde eindeloos en toen ik eindelijk klaar was, toen had ik een vreeselijke hoofdpijn. Toen liep ik nog even langs de apotheek en daar zag ik. . . . je vader. Dezelfde manier van loopen, die kleine pasjes, voorover. . . . gebogen. . . . Je weet Lizzy, dat me dat vroeger zoo irriteerde. Ik voelde mijn hart stil staan, ik schrok heel erg en ik dacht, dat ik flauw zou vallen. Waarom ben je ook niet meegegaan Lizzy, waar was je toch gebleven. . . .

Lizzy. Och niets mama. En wat gebeurde er toen. Sprak hij U aan.

kundig Studentengezelschap „Practische Studie”. Bewijs van Lidmaatschap voor..... Contributie f.....
Entree „.....” Innen „.....” Totaal f.....
Het ontwerp te maken op 2 maal de ware grootte, dus kaartgrootte: 20 × 30 c.M.

De teekeningen voor de ontwerpen moeten worden uitgevoerd in zwart op wit papier (carton), waarbij gevoegd mag worden een staal van de kleur van het papier (carton) en een eventueel andere kleur van de teekeningen, indien deze niet in zwart zijn gedacht. Voornamelijk zal de aandacht worden geschonken aan duidelijkheid en goede groepeerings der letters. Voor de (het) best beoordeelde ontwerp(en) zullen resp. voor ieder 2 prijzen uitgelooft worden en wel:

Voor iedere 1ste prijs f 20,— uitgelooft door „Practische Studie”,

Voor iedere 2de prijs f 10,— uitgelooft door het Bestuur.

De teekeningen zullen beoordeeld worden door: Prof. T. K. L. Sluyterman, Prof. J. A. G. van der Steur, b.i. en Ir. H. T. Zwiers, b.i.

De teekeningen (vlak verpakt) onder motto in te zenden voor den 1sten Februari 1924, vergezeld van gesloten enveloppe met naambriefje, en te adresseeren aan het Gebouw voor Decoratieve Kunst, Oude Delft 75, Delft.

Namens het Bestuur:

F. J. M. BOURDREZ.

M. VAN DAALEN.

J. LEUPEN.

GROOTE MENSCHENPERS.

In de „Nieuwe Rott. Courant” van Zaterdag 8 December lezen wij:

Een mijnningénieur, die zich dezen zomer te Jerome in Arizona in Noord-Amerika heeft gevestigd, schrijft omtrent de **voorzichten van Nederlandsche mijn- en andere ingenieurs** daar te lande het volgende:

Voor den mijnningénieur bestaan er twee wegen om te beginnen, n.l.:

1. Trachten met zooveel mogelijk introducties direct een ingenieursbetrekking te krijgen.

2. Met of zonder introductie de handen uit de mouwen te steken en van onder af als gewoon werkman te beginnen.

Punt 1 geeft voor den mijnningénieur al heel weinig kans van slagen, daar hier nu eenmaal practijk voor vereischt is.

Voor een werktuigkundig- of civiel-ingenieur is deze kans veel beter, maar of het de aangewezen weg is, betwijfel ik. Een vriend van mij, een w.i. met eenige jaren practijk in Holland, reeds 2 jaar hier en langs dezen weg begonnen, was allesbehalve tevreden en had spijt dat hij niet den practischen weg had gevolgd; z.i. zou hij dan nu verder zijn geweest.

En nu de kansen om hier aan het werk te komen en de stand van de ingenieursmarkt. In New York bezocht ik den secretaris

komen langzamerhand dingen kijken, waar ik me niet tegen opgewassen voel. Wat moet er van je komen, als je is alleen achter bleef.

Lizzy. Maakt U zich daar nu maar geen zorgen over. Weet U, wie ik vanmorgen hier zag. Smulders. U weet wel, die nare man, met dat onbetrouwbare gezicht. Hij had erge haast en zag me gelukkig niet. Het leek net, of hij van Meneer van Manen kwam.

Mevr. Meertens (geïnteresseerd). Zóó. Zeg, eh Lizzy, wat was er toch vanmorgen, dat je zoo boos weg liep bij Meneer van Manen.

Lizzy. Och niets mama.

Mevr. Meertens. Ik vind Meneer van Manen een heel geschikt jongmensch en ik begrijp niet, dat je zoo onaardig tegen hem was. Wat moet hij er wel niet van gedacht hebben, vanmorgen.

Lizzy. Toe mama, laat U dat nu rusten.

Mevr. Meertens. Maar ik mag je toch wel op iets attent maken. Is er soms iets geweest, waarover je nu....

Lizzy (boos). Mama, ik mag me niet met U aangelegenheden bemoeien, doet U mij nu één plezier en laat U Meneer van Manen met rust.

Mevr. Meertens (glimlachend). Dat heeft er veel van weg, Lizzy, alsof je hem wilt verdedigen. Je moet het zelf weten, natuurlijk, maar ik wil je toch aanraden, niet overhaast te handelen.

Lizzy. Maar mama, ik denk er niet aan.

Mevr. Meertens. Nee nee, dat begrijp ik. 't Is anders een aardig jongmensch, alleen wat eh.... onstandvastig, vindt je ook niet.

Lizzy (bijna huilend). Ik heb U daarnet vriendelijk gevraagd, daar niet over te praten. Doet U het dan ook niet.

Mevr. Meertens Maar waarom niet.

Lizzy (furieus). Omdat ik het liever niet heb, omdat ik Meneer van Manen niet uit kan staan, omdat ik niets meer met hem te maken wil hebben. (Kwaad af).

van het American Institute of Mining engineers, en deze deelde direct mede, dat er ook hier een overcompleet van mijnningeurs bestond, wat z.i. direct veel beter zou worden, wanneer het tekort aan werklieden kon worden opgeheven.

Volgens zijn zeggen waren er veel graduated boys in allerlei plaatsen aan het werk, wat ook werkelijk waar blijkt te zijn. Hier bij deze maatschappij zijn er ten minste niet minder dan 35, gedeeltelijk als ondergrondswerkman, verder als samplers, land- en mijnwerkers, steamshovel-department, enz.

Voor iemand die over wil komen, ziet de toestand er dus als volgt uit:

Voorals hij introducties heeft, kan hij wel een ondergeschikte betrekking krijgen als assistent-landmeter, in een office voor statistics, enz. Wil hij speciaal in mijnbouw gaan, laat hij er zich op voorbereiden, dat hij een langdurige ondergrondse leerschool moet doorloopen en in elk geval niet denken, als ik een paar weken gewerkt heb, maken ze me wel opzichter of iets dergelijks. Eerst moet men de verschillende soort werk gedaan hebben en goed kennen.

Werk is hier genoeg te krijgen, maar men moet niet bang zijn om aan te pakken.

Mijn wedervaren was in het kort als volgt: Door middel van introducties kon ik in New York een job krijgen voor de American Smelting and Refining Company als assistent-landmeter in Missouri. Ik sloeg dit echter af en ging met eenige introductiebrieven, die ik van de American consulting mining engineer kreeg, op goed geluk naar Arizona. Jerome was de eerste plaats waar ik heenging en hier kon ik direct aan het werk. Ik kwam n.l. Vrijdagavond aan en Maandagmorgen ging ik aan het werk, wat dus moeilijk gauwer kon. Sindsdien ben ik hier ondergrondsch aan het werk geweest, maar wacht nu op een baantje aan de oppervlakte, daar ik in de mijn, tengevolge van mijn slechte oogen, niet vooruit kon komen, daar veel werkzaamheden door den superintendent voor mij te gevaarlijk worden geacht.

Welke richting ik nu uit zal gaan, weet ik nog niet. Veel richtingen zijn hier mogelijk, want behalve de mijn, zijn er hier geological department, engineering department, een groote steamshovel-exploitatie met statistiekbureau, assay-office, leaching plant in voorbereiding en dan in het dal een crusher-plant en een groote smelter.

Het bevalt mij persoonlijk hier best en heb er absoluut geen spijt van dat ik overgestoken ben. Na jarenlang studeeren eens een tijdje werkelijk zwaren arbeid verrichten, kan zeker geen kwaad en ik gevoel me er lichamelijk uitstekend bij.

INGEZONDEN.

Naar aanleiding van de boekbespreking door R. A. J. over Dr. Brom De omkeer in het Studentenleven, in het D. S. W. No. 9, zou ik gaarne eenige opmerkingen willen maken. Tot mijn spijt ben ik door een binnenkort af te leggen examen verhinderd het boek zelf te lezen; mijn opmerkingen gelden dus alléén de bedoelde boekbespreking.

Mevr. Meertens. Niets méér met hem te maken wil hebben! Niets méér. Wat is dat nu? Dus, ik had toch gelijk. Dat ze me daar niets van verteld heeft en dat ik er niets van gemerkt heb. Onbegrijpelijk. (Ineens weer zenuwachtig). Maar waarom vertelt ze dat nu vanmiddag. Juist nu. Alles spant ook tegen me samen. Ik zal wat meer acht moeten geven op Lizzy. Die twee hooren bij elkaar en bovendien.... (Er wordt geklopt).... Ja.

Mientje. Mevrouw, daar is Meneer van Manen en of die U even kon spreken.

Mevr. Meertens (verschrikt). Wat zeg je Mientje. Meneer van Manen.

Mientje. Ja Mevrouw.

Mevr. Meertens, Nee, nee, dat kan niet. Nee Mientje het spijt me wel, moet je maar zeggen. Ik kan Meneer nu niet ontvangen.

Mientje. Ja Mevrouw. (Af).

Mevr. Meertens (zenuwachtig). Hoe komt hij er bij om op dit uur hier te komen en dan vanmiddag. Dat mankeert er nog maar aan. Zeker over dat comité. Je kunt ook niets aan anderen overlaten. Ik had hem toch gezegd van die fancy-fair. En ik maak er me maar zenuwachtig mee, nu ik juist kalm moet zijn. (Wordt geklopt).... Ja, wat is er.

Mientje. Het speet Meneer zeer, maar de zaak duldde geen uitstel, zei hij. Hij vraagt, of hij U even spreken kan.

Mevr. Meertens. Maar dat gaat niet. Nee, dat kan niet.

Mientje. Meneer heeft een kaartje meegegeven. (Overreikt het).

Mevr. Meertens (leest). Nu, als het zoo dringend is, laat dan Meneer maar binnen. Vraag of Meneer hier even wil wachten, Mientje. Ik ga me even wat opknappen.

Mientje. Ja Mevrouw. (Af).

Mevr. Meertens. En dat alles vanmiddag. Ik weet zeker, dat ik hoofdpijn zal krijgen. (Af).

(Wordt vervolgd.)

Waar R. A. J. over 't algemeen sympathiek over de omkeer oordeelt, doet zijn slotlinea eenigszins pijnlijk aan, omdat hij daarin veel van de mooie idee, die uit zijn voorafgaande woorden spreekt, wegvaagt. Hij zegt bijv. „een te eenzijdig aanprijzen van een geestesgesteldheid, die wel beter is, maar toch stuitend op ons werkt.” Dat stuitend werken van een geestesgesteldheid, terwijl men haar beter oordeelt, dan de heerschende, maakt op mij den indruk, dat R. A. J. die geestesgesteldheid niet begrijpt, nog afgezien van de contradictio in terminis, die in de aangehaalde regels ligt opgesloten.

Het is mij n.l. onbegrijpelijk, dat iemand een geestesgesteldheid, die men beter vindt dan een andere, nog zóó stuitend vindt, dat men huivert haar te eenzijdig aan te prijzen. Zoolang men tenminste niet een nog betere heeft aan te bieden.

Ook uit hetgeen hier direct op volgt: „en die wij b.v. waarnemen in een rein-leven-beweging”, trek ik de conclusie, dat of R. A. J. over de rein-leven-beweging oordeelt naar uiterlijkheden, of wel het niet eens is met haar beginselen en dus bitter weinig gegrepen is door een nieuwe, betere geestesgesteldheid dan die, welke wij momenteel nog voor een groot deel in het studentenleven — en daarbuiten — aantreffen.

Tenslotte: Hoe is het mogelijk, dat iemand praten kan van „een te frissche geest”? Dat je het in een tochtige kamer te „frisch” vindt en koude voeten krijgt, kan ik me indenken, maar een geestesgesteldheid kan nooit frisch genoeg zijn om al de vuile, vunze, stinkende stankjes, die onze maatschappij uitwasemt, te bestrijden.

En ik geef U de verzekering, dat voor mij de uiterlijkheden van liederenbundel en Schillerkraag van een gezondere levensopvatting getuigen, dan colbertcostuum, jacket, hooge hoed, sigaret en borrel, wat uiterlijkheden zijn, gesproten uit sleur en gewoonte, uit gemis aan een eigen levensopvatting. C. T.

We verwonderen ons geenszins over bovenstaande critiek; we wisten, dat, zoo er gecritiseerd zou worden, van welke zijde en op welke flank de aanval zou plaats hebben.

Laten we kort zijn: We handhaven ons oordeel en noemen ons zelfs in onze meening gesterkt. Het door ons geuite bezwaar

geldt in sterke mate ook de opmerkingen van den heer T. — Onze grief is, dat de tendenz bestaat bijzondere, en starre beginselen over sigaren, geheelonthouding, vegetarisme en uiterlijkheden (in allerlei schakeeringen) hardnekkig als voorwaarde te stellen voor 't goed begrijpen van den modernen tijd en voor het rechtmatig afkeuren van vroegere opvattingen. Deze exaltatie noemen we „te frisch” en bovendien is zij eenigszins aanmatigend.

Dat ieder, die het niet eens is met dergelijk rigoureuze principes, per sé met de oude geestesgesteldheid solidair wordt verklaard en mede scherp veroordeeld, en een derde mogelijkheid dogmatisch wordt ontkent zonder goed te zijn begrepen, doet „de goed zaak” o.i. veel schade. Terwijl het bovendien storend werkt bij het zoeken naar het goede, dat tenslotte ook in den ouden tijd aanwezig was. Men moet nu eenmaal al dergelijke menselijke verschijnselen met een zekere welwillendheid trachten te begrijpen; anders komt men noodzakelijk tot een irreal, — én wat erger is — een hoogmoedig oordeel.

R. A. J.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

CIVIEL EN BOUWKUNDIG STUDENTENGEZELSCHAP „PRACTISCHE STUDIE”.

Tentamen Bestekken en Begrotingen in Januari a.s.

Op een desbetreffend verzoek heeft Prof. Visser zich bereid verklaard een tentamen af te nemen voor C₄ en B₃ studenten in het vak Bestekken en Begrotingen. Dit tentamen is nog als overgangmaatregel bedoeld; het zal afgenomen worden op een nader te bepalen datum in het midden van Januari a.s.

Opgaven tot deelname aan dit tentamen worden tot 5 Januari a.s. verwacht bij den Secretaris M. van Daalen, Van Leeuwenhoeksingel 17.

ADVERTENTIËN.

BAMI.

NASSI GORENG.

DINERS van af f 1,-. ⁽¹⁰⁾

Chr. F. Rüter, Oude Delft 120.

BAMI.

TH. V. D. MEER
OPTICIEN. 1ste KLAS INRICHTING.
Voorstraat 55.
Delft. Tel. 535.

19

Limonade Siropen
à f 1,60 en f 1,40 per flesch. ⁽¹⁰⁾

W. DE HOOGH
OUDE DELFT 152. TELEFOON 15.

ALLES ⁽¹⁰⁾

wat valt onder de benaming **DRUKWERK** (Naamkaartjes, Vereenigingswerk, Brochures, Dissertaties, Jaarboeken enz.) wordt snel en onberispelijk geleverd door

N.V. VEREEN. DRUKKERIJEN JUDELS & HOOGLAND
Choorstraat 47 ♦ DELFT ♦ Telefoon 247

In de Technische Boekhandel en Drukkerij

J. WALTMAN JR.

zijn thans voorhanden **zeer practische metalen buigzame**

CURVENLINIALEN

in 4 afmetingen. Prijs p. stuk 30, 55, 65 en 70 ct.

DRUKKERIJ WALTMAN
KOORNMARKT 62

♦♦

DRUKWERK VOOR VEREENIGINGEN

WORDT SMAAKVOL EN MET ZORG
UITGEVOERD TEGEN ZEER BILLIJKEN
PRIJS EN SPOEDIG GELEVERD

Bij deze nemen wij de vrijheid de aandacht van H.H. Corpsleden te vragen voor het ter gelegenheid van het XVe Lustrum verschenen:

Gedenkboek van het Delftsch Studentencorps (CORPSGESCHIEDENIS VAN 1848 — 1923).

Samengesteld door den Heer M. H. K. FRANKEN, versierd door den Heer L. C. KALFF, en met een 25 platen.

PRIJS IN PRACHTBAND f 6.—

DIT IS EEN BOEK DAT ONDERSTELD MAG WORDEN IN DE BIBLIOTHEEK VAN IEDER CORPSLID AANWEZIG TE MOETEN ZIJN.

Bestellingen worden gaarne ingewacht bij den uitgever

TECHN. BOEKHANDEL EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR.
BINNENWATERSLOOT 33 — TELEFOON 75.